

N:o 11.

Af herr **S. Söderberg**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om lagbestämmelser i fråga om lötbredden å arbetsåtkdon, som begagnas å allmänna vägar.

Sistlidet års Riksdag beslöt att ingå till Kongl. Maj:t med anhållan om revision och ändring af vissa delar af Lag angående väghållningsbesvärets utgörande på landet af den 23 okt. 1891. Genom den nya väglagen har våra större och mindre landsvägar i afsevärd mån förbättrats och mycket har af vederbörande väghållningsdistrikt, åtminstone i min valkrets, gjorts för förbättrade kommunikationer, men en allmän klagan förspörjes, att det blifvit kostsamt och fortfarande tenderar att blifva dyrt, trots statsanslaget, dyrare än före 1895. Orsaken dertill kan ju dels vara den skärpta kontrollen angående sjelfva vägunderhållet, dels de ökade arbetslönerna och svårigheten att på landet få arbetare, slutligen dels den ökade samfärdseln. Med anledning häraf har man kommit att tänka på den ovisliga vägsnitning, som uppstår genom begagnandet af smallötade tvåhjuliga arbetsåtkdon, som användas mycket allmänt i Dalarne äfvensom i andra delar af vårt land. En åtgärd, hvilken vore egnad att i någon mån förbättra detta förhållande, har man tänkt sig, att vid revideringen af ofvannämnda väglag, affatta någon paragraf eller på annat sätt föreskrifva någon bestämmelse, som efter en tidsföljd af t. ex. 10 år förbjöde användning af sådana smallötade arbetshjul med föreskrift, att bredden på lötarne till tvåhjuliga arbetsåtkdon ej finge understiga 10 centimeter eller 4 verktum.

Genom denna reform skulle vägarne få större fasthet och dessa djupa spår, som ofta förekomma, i synnerhet vid regnig väderlek å de mera

befarna vägarne, icke förekomma, åtminstone icke i den utsträckning och förargliga omfattning som nu.

Att förbudet skulle inskränkas till endast tvåhjuliga arbetsåkdon anser jag böra försvaras dermed, att arbetsåkdon med fyra hjul icke på långt när skada vägplanen som dessa lastkärror med smallötade hjul och att, då man färdas med gigg eller åkkärra, man icke kör i den uppslitna körbanan, utan man åker beqvämast om man, såsom man brukar säga, klyfver spår-gången.

Nu förstår jag mycket väl, att åtskilliga anmärkningar skola framställas emot detta förslag, såsom att kärran skall gå mycket tyngre, buren af sådana bredlötade hjul samt, att denna åtgärd skall kräfva nya stora utgifter för en del ringa lottade landtmän genom anskaffning af nya hjuldon. Hvad den första anmärkningen angår, så har erfarenheten lärt oss, att bredlötade hjul icke gå tyngre än smallötade, utan vida lättare under vissa förhållanden, och hvad den senare vidkommer, så skall ju alltid en respittid föregå, innan en sådan lag träder i kraft, under hvilken tid vederbörande utan alltför stora extra kostnader kunna skaffa sig de lagenliga hjuldonen. Jag tror mig veta, att andra länder, exempelvis Danmark, länge sedan vidtagit denna lagstiftningsåtgärd.

Med anledning af hvad jag anført vill jag härmed vördsamt föreslå,

att Riksdagen i skrifvelse till Kongl. Maj:t an-håller, det täcktes Kongl. Maj:t låta i sammanhang med revisionen af väglagen utarbета och för Riksdagen fram-lägga förslag till sådan lag, hvarigenom lötbredden till tvåhjuliga arbetsåkdon, som begagnas på allmänna vägar, bestämdes till 10 centimeter eller 4 verktum och om lagens trädande i kraft om 10 år.

Stockholm den 19 januari 1901.

Sam. Söderberg.

För Falu domsagas norra tingslag.